

„Res je tako,“ je izpregovoril profesor Kajdiž. „Sicer pa gospod Piškur, čemu ne bi povedali damam kakšne ginljive in idealno zaljubljene historije? Škoda, da nimamo več te šege: izumrla je kakor vse lepe in posnemanja vredne navade. Ko so se stari Slovani zbirali ob domačem ognjišču, so prepevali lepe pesmi in pripovedovali pravljice o veščah, vilah in duhovih; in to gotovo veste, da je tudi Boccacio . . .“

„Le kar tiho mi bodi, ti grdež, s svojim Boccacijem!“ se je vznemirila njegova boljša in obilnejša polovica, ki je zelo rada čitala Boccacija in je zategadelj vedela, da je grd, čeravno spodobnejši od Casanove.

„Da, gospod pisatelj nam pove historijo!“ je diktatorski zaključila gospodinja. „Roža, zakaj ne ponudiš gospodu doktorju čaja?“

(Dalje prihodnjič.)

Minilo.

Minilo . . . Pobožna molitev v svetišču
utihne! — Ugašajo sveče,
kadilo pojema . . . na barvanem oknu
večerna zarja trepeče . . .

Minilo . . . Vsi vzdih, pobožni spomini
v tajinstvenem mraku so skriti,
in ah — tak daleč, tak daleč
nocoj na nebo jim je priti — —

Minilo . . . Poslednji popotnik odhaja,
na dolgo pot se pokropi . . .
Da . . . bilo tako je nedavno, o dragi,
o tvojem in mojem pokopi. —

Minilo . . . In vsi ti pobožni spomini?
Z rožami jim je umreti! —
In jaz . . . vestalka ob tvoji gomili —
z rožami moram veneti . . .

Nataša.